

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **MVDr. R. F., IČO ...**
místem podnikání X
zastoupený advokátkou JUDr. Zuzanou Pechtorovou
sídlem Dřevařská 12, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komora veterinárních lékařů České republiky**
sídlem Novoměstská 1965/2, 621 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Zbyňkem Láníkem
sídlem Sochorova 3221/1, 616 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího senátu Komory veterinárních lékařů České republiky ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 1150/2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Čestná rada Komory veterinárních lékařů České republiky (dále jen „Čestná rada“) rozhodnutím ze dne 22. 9. 2018, sp. zn. 1150/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznala žalobce vinným ze spáchání disciplinárního provinění spočívajícího v osmi skutcích (neuvádění pravdivých údajů o osobě majitele a adrese chovu zvířete ve vystavovaných pasech a potvrzeních a dále potvrzování splnění welfare podmínek chovu zvířat bez vlastního zjištění), za které mu uložila pokutu ve výši 19 000 Kč. Dále žalobce zprostila obvinění z dalších pěti skutků a uložila mu povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolací senát Komory veterinárních lékařů České republiky (dále jen „Odvolací senát“) následně rozhodnutím ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 1150/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů. Namítá předně, že disciplinární řízení nebylo zahájeno včas. Dále podle něj měly být aplikovány „podpůrné předpisy trestního, přestupkového práva“, neboť zákon č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veterinární komoře“) ani disciplinární řád neupravují zánik práva na projednání disciplinárního provinění. Jde o řízení o trestním obvinění a platí zde přiměřeně principy trestního práva. Chybějící úpravou promlčení došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Podpůrně lze užít § 22 zákona č. 250/2016 Sb.
3. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že závěr o dodržení subjektivní lhůty k zahájení řízení Odvolací senát dostatečně zdůvodnil. Žalovaná uplatňuje svoji kontrolní pravomoc především na základě informací od třetích osob. Jestliže Odvolací senát vycházel již z okamžiku, kdy byl podnět žalované doručen, zvolil pro žalobce příznivější možný způsob výkladu. Konstrukce § 17 odst. 3 zákona o veterinární komoře spojuje délku a zachování promlčecí lhůty s tím, do kdy je nejpozději možné podat návrh na zahájení disciplinárního řízení. Tato úprava je běžná a pro pachatele disciplinárních deliktů poměrně příznivá.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí Odvolacího senátu v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

5. Žalobce předně namítá, že disciplinární řízení nebylo zahájeno včas, respektive že Odvolací senát dostatečně nezduvodnil dodržení lhůty pro zahájení řízení. Tyto námitky soud shledal neduvodnými.
6. Podle § 17 odst. 3 zákona o veterinární komoře návrh na zahájení disciplinárního řízení může být podán do dvou měsíců ode dne, kdy se předseda revizní komise nebo předseda revizní komise okresního sdružení o disciplinárním provinění dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.
7. Odvolací senát v napadeném rozhodnutí zcela jasně konkretizoval okamžik, kdy se žalovaná (a tudíž také její orgány) dozvěděla o skutečnostech, v nichž by bylo možné spatřovat disciplinární delikt žalobce, o němž bylo rozhodováno v této věci. Tímto okamžikem bylo obdržení podnětu od Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Jihomoravský kraj dne 17. 10. 2014. Tvrzení Odvolacího senátu má přitom zcela zřetelnou oporu ve správním spise. Žalobce ostatně ani netvrdí, že se žalovaná o skutku dozvěděla dříve na základě jiných konkrétních informací. Získání poznatků o spáchání disciplinárního deliktu z podnětu třetí osoby nelze přitom považovat za jakkoliv nestandardní. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že se žalovaná o rozhodných skutečnostech dozvěděla dne 17. 10. 2014. Jestliže byl návrh na zahájení disciplinárního řízení podán dne 24. 11. 2014, byla zjevně dvouměsíční subjektivní lhůta pro zahájení řízení zachována. Závěr Odvolacího orgánu o dodržení této lhůty je nejen dostatečně odůvodněn, ale také zcela správný. S ohledem na data spáchání skutků (od 12. 6. 2014) pak není pochyb ani o splnění objektivní lhůty pro zahájení disciplinárního řízení.
8. Soud neshledal duvodnými ani námitky týkající se absence úpravy promlčení či prekluze práva na projednání disciplinárního provinění a nutnosti aplikace „podpůrných předpisů trestního, přestupkového práva“, resp. konkrétněji § 22 zákona č. 250/2016 Sb.
9. Ve shodě se žalovanou má soud za to, že v daném případě se nejedná o žádnou mezeru v právu, kterou by bylo potřeba jakýmkoliv způsobem vyplňovat (např. pomocí analogie). I kdyby se totiž v případě disciplinárního řízení jednalo o řízení o trestním obvinění v širším slova smyslu, z žádného pravidla či principu obsaženého v ústavním pořádku České republiky (tj. ani z práva na spravedlivý proces) neplyne právo na promlčitelnost veřejnoprávního deliktu (resp. prekluzi práva takový delikt postihnout). Ústavní pořádek negarantuje promlčení deliktu po určité době (viz též nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, <http://nalus.usoud.cz>).
10. Ani z práva na vyřízení věci v přiměřené lhůtě rozhodně neplyne, že by muselo být disciplinární řízení po určité době zastaveno bez věcného rozhodnutí. Právo na vyřízení věci v přiměřené lhůtě lze garantovat různými způsoby, přičemž jedním z nich je stanovení pořádkové (tedy nikoliv prekluzivní) lhůty pro vydání rozhodnutí. Taková lhůta platila i v nyní projednávané věci na základě § 71 správního řádu. Žalobce měl přitom k dispozici prostředky ochrany proti nedodržení této lhůty (viz § 80 správního řádu či § 79 a násl. s. ř. s.). Její případné překročení však v každém případě nemůže založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí z tohoto duvodu by totiž nejenže nevedlo k nápravě namítaného stavu – nečinnosti, nýbrž dokonce k jeho prohloubení v důsledku dalšího pokračování řízení (které by *nota bene* v takovém případě již nikdy nemohlo být ukončeno zákonným rozhodnutím, neboť každé takové rozhodnutí by nutně trpělo shodnou vadou).

11. S ohledem na existenci prekluzivní lhůty pro podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení a pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí nelze přisvědčit námitkám žalobce, že by byla dána možnost průtahům „dle libosti“ a že by pachatel disciplinárního deliktu byl obecně neúměrně dlouhou dobu v nejistotě. O tom, že je mu delikt kladen za vinu, se totiž dozví v relativně krátké době (nejpozději do jednoho roku od spáchání), přičemž má k dispozici právní prostředky ochrany proti případným průtahům v disciplinárním řízení.
12. V českém právním řádu neexistuje jednotná úprava promlčecích či prekluzivních lhůt omezujících projednání veřejnoprávního deliktu. Je čistě na zákonodárci, jakou z možných variant zvolí, přičemž variantu spočívající ve stanovení lhůty pouze pro zahájení řízení nelze považovat za deficitní z hlediska dodržení ústavněprávních garancí (i s ohledem na existenci pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí a možnosti ochrany před nečinností). Jak poukázal žalovaný, úprava obsažená v § 17 odst. 3 zákona o veterinární komoře je pro disciplinární řízení typická. Lze v tomto směru odkázat na § 33 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., § 89 zákona č. 6/2002 Sb., § 13 odst. 1 zákona č. 523/1992 Sb., § 21 odst. 2 zákona č. 60/1992 Sb. nebo § 117 odst. 3 zákona č. 120/2001. Existenci toliko pořádkové (tj. nikoliv prekluzivní) lhůty pro ukončení řízení proto nelze považovat za mezeru v právu, kterou by bylo možné vyplnit pomocí analogie.
13. Soud uzavírá, že v posuzované věci nedošlo k překročení lhůty pro zahájení disciplinárního řízení, přičemž žádnou jinou prekluzivní či promlčecí lhůtu (pro ukončení řízení) nebylo možné aplikovat, neboť není obsažena v zákoně o veterinární komoře, ani ji nelze dovodit z ústavního pořádku České republiky, ani není prostor pro analogickou aplikaci jiných právních předpisů.

IV. Shrnutí a náklady řízení

14. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Náklady úspěšné žalované spočívající v zastoupení advokátem pak soud nepovažuje za účelně vynaložené, neboť ač jsou orgány žalované složeny z příslušníků veterinárního stavu, je žalovaná orgánem veřejné správy, který na svěřeném úseku vykonává samosprávnou mocí svěřené veřejné funkce. Jde o právnickou osobu, která má zákonem předvídaným způsobem ustavené orgány, které ji reprezentují navenek, a ve vztahu k předmětu řízení navíc disponuje specializovaným orgánem, který se otázkám disciplinární odpovědnosti věnuje. Předmět řízení se tedy týká vlastního výkonu pravomocí žalované jako samosprávné korporace, k němuž sama žalovaná ustavuje své specializované orgány. Náklady právního zastoupení žalované, které se v meritu věci v zásadě musí omezit na konstatování toho, co již v podstatě konstatoval příslušný orgán žalované (neboť v řízení před soudem ani nelze dodatečně obohatit správní rozhodnutí o nové důvody), proto nelze považovat za účelně vynaložené. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, www.nssoud.cz).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. prosince 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu